

curagiulă. Dumnezeu, Tatălă nostru cerescă, nu ne va părăsi; și credă quod chiar de acum ellă ne-a arretată callea mântuirii. Sciți quod imperatorul Brasilei procură ajutore ómenilor laborioși, quară mergă să se așede în țerra sa; quod le dă pământă de muncă, grăunțe de semēnat și instrumente de agricultură. Intinsulă seă imperiă nu este destullă de populată; și pe lăngă aquēsta, indigenii nu cunnoscă cum se cuvine cultura pământulă. . .

— Ei bine! tată, que voiescă să đici? illă întrebă Conrad, quellă mă mare din fii seă, june activă și vigurosă, privindu-lă cu atențiune.

— Voiam a vă propune, urmă Riemann, să vindem căscióra și mobilele que nu ne sunt folositore, și să ne desfacem de datorii; éro cu suma que ne va mă remăné, să plătimă chieltuielele călătoriei nóstre la Brasilia, unde negreșită vomă afla o recompensă pentru laborile nóstre.

— In adevără, strigă Conrad, aquēstă idee nu è de lepēdat. » In imaginațiunea-ă de june, ellă ardeă de dorința de a vedé țerră necunnoscute. Aquēstă dorință eră scusabilă, quodcă ellă nu putea aștepta în patria sa dequătă desperarea și miseria.

Margarita și quei-l-alti copii, — quodcă încă de multă bietulă Riemann își perdusse soția, — plecară ochii și scósseră ună suspină. Quătă de dure-